

[ABO Hệ Liệt] – Đinh

Contents

[ABO Hệ Liệt] – Đinh	1
1. Chương 1: Tự Lập	1
2. Chương 2: Xin Chào!	3
3. Chương 3: Giám Giá	4
4. Chương 4: Mèo Béo	5
5. Chương 5: Đi Lạc	7
6. Chương 6: Đồng Nghiệp	9
7. Chương 7: Ôm Nhau	11
8. Chương 8: Thân Thiết	12
9. Chương 9: Giám Đốc Chuẩn A	13
10. Chương 10: Né Tránh	15
11. Chương 11: Không Có Gì Lâu Dài	16
12. Chương 12: Thương Thương?	18

[ABO Hệ Liệt] – Đinh

Giới thiệu

Đinh! (Là tiếng thang máy ngừng lại). Thể loại: đam mỹ, ABO, hiện đại, đô thị tình duyên, ôn nhu X dễ ngượng ngùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/abo-he-liet-dinh>

1. Chương 1: Tự Lập

Mùa hè là quãng thời gian ăn bám của những sinh vật lười đến cùng cực. Mà đã lười biếng ở nhà thì thường sẽ sinh sự gây chuyện với nhau. Lão Bát không thèm ôm ấp lão Cửu nữa mà vùi vỉnh lão Nhị xay đá bào, lão Thất cảm thông mà vỗ vai lão Cửu, vì cô cũng chẳng được ôm bảo bối của mình.

Cả đám vật vờ nằm chết trong phòng máy lạnh thì cửa bị bật tung ra, lão Ngũ hào hứng phe phẩy tờ giấy, vui mừng đến quên cả oi bức, hét lớn vang vọng khắp nhà “Anh chị ơi!! Cả nhà ơi!! Điềm đậu phỏng vấn rồi!!!!”.

“Đậu rồi?! Thật là đậu rồi?!”

“Cái công ty nổi nổi chuyên tổ chức event đó hả?!”

“Thiệt sao?! Chúc mừng cưng!!!”

Lão Ngũ đáng thương bị đám anh chị và lũ cháu dè ngã ra sàn, tờ giấy cầm trên tay cũng bị cướp đi mất. Tuyên lệ hoạt động, lão Ngũ oà khóc vì bị dè muốn ngộp thở.

Lão Thất dở khóc dở cười ôm ôm anh trai, xoa xoa lưng dỗ dành “ôi ngoan ngoan, lão Ngũ giỏi quá! Tối nay chúng ta đặt bàn ở nhà hàng ăn mừng nhé!”. Lão Ngũ lau lau nước mắt, gật gật đồng ý cùng cả nhà, đầu gối cũng lâu rồi cậu không được đi làm, thật nhớ các chương trình a...

Lão Nhị nhìn tên công ty, khẽ liếc sang lão Đại đang cười cười hưởng thụ lấy niềm vui của em mình, lão Nhị huýt sáo, lão Đại nhìn qua.

Khẩu hình “cái card visit cũ”.

Lão Đại cau mày, lục trong ví vài ba cái card, thấy cho lão Nhị. Lão Nhị tìm ra được một cái card đơn giản màu đen, khẽ nhếch môi, hảo duyên phận ghen.

“Lão Ngũ, công ty của em khá là xa nhà, anh sẽ tìm một căn hộ thật tiện nghi gần công ty để em đi lại dễ hơn”, cất đồng card vào ví mình, lão Nhị ngoắc ngoắc em trai.

“A? Không cần đâu anh, em ngồi xe cỡ 45 phút là đến nơi à, hướng chi có thể mượn moto của lão Tứ nha”, lão Ngũ ngây ngô cười, đến ngồi vào lòng lão Nhị.

Lão Nhị nhẹ nhàng xoa tóc của lão Ngũ, lão Ngũ là Omega thuần nên chiều cao đều thua kém anh em mình, đến TaeKyo còn có vẻ cao hơn cả lão Ngũ cơ. Được cái tính tình nhu thuận, hơi nhát gan một chút, may mắn không ỷ lại vào ai cả, suốt hai mấy năm đều một mình chẳng có mối tình nào vất nổi qua vai, lão Nhị khẽ thở dài

“Điềm ngoan, nghe lời Lee, em sẽ không thiệt thòi”. Mỗi lần xưng hô tên là cưỡng ép cảm cái lại. Lão Ngũ tròn mắt ngạc nhiên, nhu thuận gật đầu chấp thuận. Lão Nhị cưng chiều mà vỗ về lưng lão Ngũ “vậy mới là bé ngoan”.

Tối đến, đại gia đình kéo nhau đi ăn ở nhà hàng sang trọng, tiểu Phàm ra đón anh cả, tay dắt tiểu Phi, tay dắt bé út vào trong theo sau những người lớn. Lão Đại đi nhận chỗ, là một bàn riêng biệt trên sân thượng, vào buổi tối gió lùa mát đến thỏa mãn xua tan cái nóng mùa hè.

Buổi tiệc mừng toàn những món ngon, lão Ngũ ăn đến cả người đều cao hứng, lão Thất liền tay gấp cho vợ mình, lão Bát thì vừa chơi game vừa hé môi đón lấy con tôm lão Cửu gấp đến, lão Tứ cũng ôm bảo bối trong lòng mà cứng sừng nuốt những món ngon, lão Thập thì lo con gái ăn không quen. Tiểu Phàm chặn đũa của baba, hùng hổ nói “lo mà gấp thức ăn cho bố, hai đứa này con quỷ cho!”.

Lão Tam nín nhịn cùng lão Lục âm thầm nuốt đồ ăn cùng nước mắt, nhìn sang lão Ngũ đang ăn đến quên trời quên đất quên cả cuộc đời trong khi đối diện lão Ngũ còn ác liệt hơn... Lão Đại cùng hai Alpha của lão kèm cặp hai bên, dù mang khuôn mặt đen xì vì không được động đũa nhưng những món được nuốt lại là những món yêu thích của lão Đại, không cao hứng là nói dối!

Lão Lục khẽ thở dài huých nhẹ cùi chỏ lão Ngũ “này, ra ở riêng thì ráng kiếm Alpha cho mình nhé, không là ăn ngọt đến rụng hết răng rồi chết trong đơn độc đấy!”, lão Ngũ suýt phun đồ ăn ra hết... “R... Rõ rồi...”.

Ở góc nào đó trên sân thượng, lão Nhị tay ôm eo mỹ nhân ngoại quốc, tay nghe điện thoại.

“Chào, chúng ta lại gặp nhau, tôi muốn nhờ vả anh một chút, đương nhiên là có lợi cho đôi bên, tin tưởng tôi, lỡ là tôi lỡ chứ không phải anh”.

Hôm chính thức đi làm cách hôm dọn vào căn hộ mới là một tuần, lão Nhị lo ổn thỏa đâu vào đấy, chỉ chờ cuộc chia li ngày một kéo qua ngày hai này kết thúc thì mang đồ ra xe giúp em trai.

“Điềm... Điềm ơi, đi rồi nhớ giữ mình, lão Tam không thể qua bảo vệ em được...”, lão Tam nức nở ôm chặt lão Ngũ, mọi người xung quanh đã

“Ôi ôi em sẽ về thăm nhà mỗi cuối tuần mà, cũng không phải sinh li tử biệt nga”, lão Ngũ cười hắc hắc vỗ vỗ lưng lão Tam, nhìn lão Tam bị lôi vào trong, nhìn gia đình mình, quán bar, cảnh vật xung quanh lần cuối rồi leo lên xe hơi lão Đại cho mượn, cùng lão Nhị đến khu căn hộ cực kì sang trọng, suýt nữa thì ngẩn tò te trước sự tiện nghi bên đây công viên bên kia siêu thị, còn có trạm xe và chỗ thuê xe đạp... Theo chân lão Nhị đi vào thang máy cực kì sang trọng, hoàn toàn câm nín khi biết mình ở tầng thực cao... 50.

2. Chương 2: Xin Chào!

Lão Ngũ vốn là đứa nhỏ thích nghi vô cùng tốt và từ chương này, sẽ không gọi là lão Ngũ nữa mà gọi là Diễm. Lão Nhị giúp em trai mang đồ vào xong, phụ dọn dẹp này nọ xong, dọn đồ kĩ càng xong thì ôm chặt em trai, khẽ than thở “dầu gì cũng là Omega, nếu được thì ráng kiếm Alpha cho mình, đây là cơ hội tốt để em kết thân và mở rộng quan hệ, cố gắng lên bé con”.

Vẫy tay tạm biệt lão Nhị, ló đầu ra khỏi cửa chờ thang máy kia hoàn toàn đóng lại, cậu mới quyền luyến trở vào phòng. Cậu đi quanh xem rõ hơn về căn hộ. Phòng khách với thảm lông dày phủ kín sàn nhà, mỗi tháng phải nhờ người đến vệ sinh rồi nhỉ? Sofa rất là êm, ban công có tầm nhìn rất tuyệt, những chậu cây trồng sẵn rất xanh, Diễm nhủ thầm có lẽ nên nuôi một con mèo ú nụ cho vui nhà vui cửa. Phòng bếp đủ tiện nghi, cậu có thể làm bánh, nướng BBQ, lại có quầy pha chế như ở quán bar, mở tủ lạnh ra thì thấy nguyên liệu đủ cho cả tuần, mắt cậu sẽ đỏ lên, sục sịt cái mũi, cậu thầm cảm kích lão Nhị lo lắng cho mình (mà không biết rằng bản thân đang bị bán đi).

Phòng ngủ cũng lót thảm lông, đầu giường là kệ sách với những cuốn sách quen thuộc của cậu, trên giường còn có con gấu bông cậu hay ôm, gối đầu, gối kê chân...v...v... Tiểu Diễm lao vào phòng tắm mà xem, bồn tắm, bồn đứng, bệ rửa tay sạch sẽ, mùi hoa lài thoang thoang, những chai dầu tắm, sữa tắm nhãn mác quen thuộc.

Tiểu Diễm hoàn toàn bật khóc nức nở.

Khóc đến mệt nhoài, cậu quyết định xốc lại tinh thần, dầu gì cũng đã sống một mình thì phải mạnh mẽ! Cậu xắn tay áo lên, lục trong Vali cái tạp dề gấu Pooh màu vàng, đi vào bếp để làm bánh mang qua thăm hỏi hàng xóm, kết giao bè bạn.

Tiểu Diễm chưa bao giờ tự đắc vì tay nghề nấu ăn của cậu do lão Đại dạy nên, cậu hưởng thụ điều đó, thích gì nấu đấy, chẳng cần tốn tiền mua đồ ăn. Mẻ bánh thơm lừng ra lò, cậu đựng trong những cái túi nhỏ xinh xắn. Tháo tạp dề, mang dép kẹp, tiểu Diễm ghé qua những căn hộ chung quanh.

Phòng cậu là 505, sát bên là 507 và 503, đối diện là 506. Trên tay có nhiều hơn 3 túi bánh, cậu hào phóng mà đi hết cái hành lang có bảy hộ riêng biệt.

Hộ đầu tiên 501, bà lão hoà nhã cười nhẹ chào hỏi và nhận bánh. Hộ thứ nhì 502, đôi vợ chồng trẻ, cặp song sinh Beta nhận bánh và tặng cậu lại hũ kẹo dẻo. Hộ thứ ba 503, một cô gái Châu Âu, mang mùi hương của hoa hồng khiến tiểu Diễm hơi đỏ mặt, cô bé đang trong thời kỳ phát tình... Tặng bánh rồi vội rời đi với nụ cười ám muội sau lưng, may quá, tiểu Diễm vừa qua thời kì phát tình rồi. Hộ thứ tư, hộ thứ sáu và cuối cùng là hộ thứ bảy 507. Gõ cửa đến mai cũng chẳng ai ra mở, cậu dứt khoát treo giỏ bánh nhỏ ở nắm cửa, với mẫu giấy note màu xanh “xin chào! Tôi vừa chuyển đến hộ 505, xin giúp đỡ lẫn nhau!”.

Một mõi cả một ngày, cậu tự thưởng cho mình bằng cách ngâm cả cơ thể trong bồn tắm lớn với được liệu mà lão Thất nhét vào túi cậu trước lúc đi, cô nói được liệu này giúp thư giãn, lại giúp bảo dưỡng mùi hương và da dẻ của Omega. Ngâm đến khi nước lạnh đi, tiểu Diễm quyền luyến đứng lên lau người.

Buộc chặt áo ngủ rộng thùng thình, cậu không có thói quen mặc quần dài đâu.

Pha sữa ấm trước khi ngủ, có tiếng chuông cửa vang lên. 23 giờ tối, ai có thể đến thăm lúc này? Tiểu Diễm chưa kịp mở cửa thì dưới khe đã luồn qua mảnh giấy nhỏ với note đáp lời “xin chào, hàng xóm mới, ngủ ngon”.

Mang khuôn mặt nhặt mảnh giấy lên, tiểu Diễm đã nghĩ, hẳn là chủ căn hộ 507 nhỉ? Tại sao có thể... Bấm chuông rồi mới đưa giấy như này, chẳng phải phá chuông cửa sao?! Vừa làm bấm vừa dán tờ giấy lên tủ lạnh, giữa những tấm hình chụp cùng gia đình, bạn bè, thắng cảnh, những dòng nhắn cũ ố vàng...v...v..

Nằm trên cái ghế nệm ở ngoài ban công, vừa ngắm sao vừa uống sữa, cái thói quen này từng bị cậu bỏ đi chỉ vì lão Nhị và lão Thất hay lên cơn mà chiếm lấy ban công đứng hút thuốc, hiện tại có thể thực hiện thói quen rồi.

Có một sự gọi là niềm vui chưa được bao lâu, mùi thuốc lá quen thuộc bay sang khiến cậu hắt hơi liên tục.

“Ồ? Bên kia chưa ngủ sao?”, giọng nói trầm thấp vang lên trong đêm, vô cùng nam tính.

“A... Chưa, xin chào, anh là chủ hộ 507?”, nhà bên kia không bật đèn ban công nên dù có cố sức nhìn, tiểu Diễm đáng thương vẫn chỉ thấy cái người đen thui mà không nhìn rõ mặt, trong khi họ thì nhìn rõ cậu nha! Đèn ban công màu vàng đang bao lấy cậu kia kìa!! Không công bằng!!!

“Ừ, chào em, không chịu được mùi khói thì đi ngủ đi”, đây là đuối khéo.

“Ách, em cũng tính đi ngủ đây...”, lần thứ hai, tiểu Diễm vẫy tay tạm biệt, trước khi đóng cửa ban công, cậu đã nghe giọng của người kia vọng đến “ngủ ngon, cảm ơn những cái bánh”.

3. Chương 3: Giảm Giá

Tiểu Diễm là con người kỉ luật cao, thức khuya cách mấy cũng đúng 6 giờ sáng mở toang cửa sổ ra, đứng vươn vai một chút, tập vài động tác giãn cơ, nằm bẹp trên giường thêm một chút rồi hoàn toàn tỉnh táo mà làm bữa sáng.

Vấn đề là cậu không thích chiên xào vào buổi sáng! Sữa không đủ no, tiểu Diễm đáng thương phát hiện bột mì cũng hết, miễn cưỡng mặc quần bông, khoác áo khoác, lệch xệch dép lảo ra khỏi cửa.

Thang máy sắp đóng lại.

Anh nghe tiếng dép vang lên từ hành lang, một thân ảnh quen thuộc đang cố gắng đuối đến thang máy. Anh vươn tay tính nhấn nút giữ cửa thì một vật thể không xác định xoẹt ngang cửa thang máy, khiến nó mở ra lại.

“Ôi cha ôi cha, may quá kịp rồi”

Tiểu Diễm xốc lại áo khoác, lò cò vào bên trong, mang lại chiếc dép ban nãy bị quăng đi. “Xin chào. Làm phiền anh rồi... Tôi đi mua đồ ăn sáng..”, ngượng ngùng cười toe với chàng trai đang nhìn mình chăm chú.

“Ừm, tôi cũng đi mua đồ ăn sáng”, dời tầm mắt, anh thoáng nghe tiếng thở phào của cậu, hình như cậu không phát hiện ra anh là người hôm qua.

Đi dọc ở đường đến công viên là những quầy hàng ăn bốc mùi thơm phức, tiểu Diễm bị một quầy bán bánh bao hấp dẫn, bụng reo vang không ngừng, cậu dứt khoát đi vào mua bánh bao.

“Chào quý khách, bánh bao thịt trứng hay bánh bao thập cẩm?”, chị gái xinh xắn cười tí mắt nhìn hai người vừa bước vào.

“Bánh bao thịt trứng đi”, tiểu Diễm rút tiền ra, cô gái quay sang người đàn ông đứng sau cậu “còn anh thì sao? Chỗ chúng tôi có chương trình đặt biệt, cặp đôi đi mua cùng nhau vào buổi sáng sẽ được tặng một cái ca dé đó nha!”.

“Vậy hai cái thịt trứng, gói riêng một thịt trứng một ca dé ra”

Tiểu Diễm ngốc lảng nhìn người đàn ông trả tiền. Đến lúc bọc giấy gói hai cái bánh bao thơm phức trong tay, cậu mới định thần lại vội chạy theo người đàn ông trở lại căn hộ.

“Anh... Tôi... À... Tôi trả tiền lại cho anh!”

“Không cần, xem như cảm ơn vì phần bánh hôm qua, tôi mong lần sau em làm nhiều hơn một chút”, anh câu môi cười lên, mặt đây tiểu ý nhìn cậu.

Khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng, tiểu Diễm vội quay lưng về phía anh, đứng nhìn chăm chăm góc thang máy, như là đang trở lại thời học sinh, đứng áp mặt vào góc chịu phạt.

Thang máy chậm rãi đi lên, anh luôn không ngừng quan sát cậu, cậu vừa nhai bánh bao vừa xoắn xuýt lườm nguýt anh.

ĐINH

Anh chẳng thấy bóng dáng cậu đâu nữa, chỉ thấy cái móng vĩnh viễn đang cong lên khi cậu co giò chạy lạch huych về phòng mình. Anh xoa cằm, chậm rãi bước ra khỏi thang máy.

Vùi mặt vào bánh bao và ly sữa, tiểu Diễm vẫn chưa hết đỏ mặt. Cậu uất hận tự sỉ vả bản thân để ngại ngừng! Tiền đồ không có!!!

Chuyện mua bánh bao không tính là gì, chuyện đi siêu thị mới khiến cậu sững sốt. Cô nhân viên tùm tùm cười “cậu bé, nếu đi với Alpha sẽ được giảm giá ghen”. Tiền thì cậu không thiếu, mua cũng không đáng là bao nhưng quả thật nếu có Alpha thì được lời hơn hẳn. Vấn đề là cậu không có Alpha!

“Tôi là Alpha của cậu ấy”

Lại là người đàn ông hôm bữa. Đến lúc lấy tiền thói trong tay, tiểu Diễm mặc kệ cuộc đời, co giò mà chạy trước!!! Để lại người đàn ông cười cười giải thích với cô nhân viên rằng “nhà tôi ngưng ngưng thôi”.

Về đến nhà là gọi ngay cho lão Nhị, tiểu Diễm cảm giác ai cũng bắt bạt mình, đến hàng xóm cũng muốn bắt nạt Omega chân yếu tay mềm là cậu nga!

“Ha hã! Anh quên nói, ở đó chuộng giảm giá cho các cặp đôi, được thì kết giao với hàng xóm luôn đi, anh ta có ý tốt thì cứ nhận đi em!”

“Nhưng... Nhưng đó là Alpha!!!”, cậu dở khóc dở cười.

“Chỉ cần hã không sỗ sàng thì đừng ngần ngại mà kết giao bằng hữu! Dầu gì được lợi cũng là em, ngoan, anh dạy em cách tự vệ rồi. Được thì cứ dùng đừng ngần ngại, ngoan, tiểu Diễm ráng thích nghi, vài ngày nữa đi làm bù đầu là không được hưởng thụ cuộc sống nữa đâu”.

Ngồi trên sàn lông êm ái, tiểu Diễm nhu nhu cái mũi. Lão Nhị nói cũng đúng, phần tặng kèm hay chuyện giảm giá thực sự rất có lợi cho cậu, cho người kia nữa... Được rồi, có lẽ nên tạo thói quen rủ người kia đi mua đồ chung mới được, bên người có Alpha bảo vệ cũng tốt, huống chi người kia cũng không có vẻ gì là kẻ gian hay người xấu.

Tiểu Diễm vực dậy tinh thần, đi hết ăn rồi coi tivi, hết coi tivi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, đêm về cày game đến sáng. Chuyện kết giao gì đó thoáng chốc đã bị thấy ra sau đầu, mãi đến khi cậu một mình đứng trong thang máy để xuống mua đồ ăn, cậu mới nhận ra quên rủ anh hàng xóm Alpha mất rồi!!! Nhịn không bật khóc, chờ thang máy xuống dưới tầng trệt.

ĐINH

Dụi dụi cặp mắt hồng hồng, tiểu Diễm khê thở dài vội bước ra ngoài. Tông trùng bờ ngực rắn chắc của người kia.

“Không sao chứ? Ồ! Em xuống mua đồ ăn sao? Cùng đi không? Để được giảm giá nữa”, anh khê cười nhìn người trong lòng đang ngạc nhiên tròn mắt, cậu mím môi ngưng ngưng gật nhẹ đầu “ừm”.

4. Chương 4: Mèo Béo

Tiểu Diễm lên mạng tìm chỗ bán mèo. Chỗ gần nhất cũng thật xa, đi đến tận nơi xem cũng mất một khoảng thời gian không nhỏ.

Cậu băn khoăn không biết A Ngạo có xe hay không nhỉ? A Ngạo là anh hàng xóm bên phòng 507, sau khi ăn ý mua sắm với nhau, tiểu Diễm quyết định trao đổi tên với người ta.

“A Ngạo ơi! a Ngạo!”, đứng ở ban công, tiểu Diễm hướng bên kia gọi với qua. Đến khi người đàn ông vò mái tóc rối, tay kẹp điều thuốc đi ra, cậu sững người. A Ngạo mặc áo ba lỗ, cơ bắp săn chắc, khuôn mặt đầy nam tính cùng mùi Alpha tỏa ra tỏa a.

“Máu mũi kìa”

Tiểu Diễm vội bưng mũi mình lại, chưa kịp hỏi han gì đã chạy trời chết vào nhà. Cậu cố gắng giữ bình tĩnh không để mình phát tình.

“Đ... Đáng ghét!”, khề nguyên rửa, mùi hoa lải lải quấn quanh căn phòng, cậu đắm mình trong được liệu tận một giờ chỉ để với mùi Omega.

Mùi hương Alpha là để thu hút Omega, còn mùi Omega là để dụ Alpha đến ăn sống Omega! Cậu còn muốn giữ thân cho Alpha đích thực của cuộc đời cậu mà... Rầu rĩ chìm xuống đáy bồn tắm.

Mặt trời dần khuất bóng đằng xa.

Vươn tay dụi mắt, từ trên giường ngồi lên, từ buổi trưa mà tiểu Diễm ngủ một mạch đến chiều. Tiếng gõ cửa dồn dập khiến cậu tỉnh lại. Xỏ dép bông, cậu vừa đi đến cửa vừa hô “ra liền ra liền! Gõ nữa hư cửa!!”.

“Tiểu Diễm, mèo của bà lão hộ 501 đi lạc ra ngoài rồi, cậu giúp chúng tôi tìm nó được không?”, là cô gái Châu Âu mấy hôm trước còn đang phát tình, khoá kín cửa ra vào, vậy mà hôm nay lại tràn đầy sức sống, tóc tết hai bên khiến tiểu Diễm nhớ đến Mie- bạn gái lão Thất.

Cậu vội vã thay dép, cùng cô gái nhập hội với mọi người đi tìm mèo.

“Làm phiền mọi người, mèo của lão không chịu vào thang máy, cầu thang bộ lầu bốn mươi xuống ba mươi đang bị niêm phong vì đường ống nước bị vỡ... Vậy thì tìm ở lầu này và lầu dưới thôi là ổn rồi”, bà lão lau nước mắt trên mặt, cuộc đời bà luôn cô độc sau khi cha mẹ tạ thế, chỉ có lũ mèo làm bạn thôi, thế mà hôm nay lại bị đi lạc.

“Bà đừng lo, chúng cháu sẽ giúp bà tìm lại mèo mà!”, hai đứa nhỏ sinh đôi mắt lấp lánh an ủi bà lão.

Mọi người bắt đầu chia ra đi tìm, tiểu Diễm được phân đi xuống lầu bốn mươi, trước khi thang máy đóng, mắt cậu vẫn dõi theo cửa phòng của A Ngạo, luôn đóng chặt và đặt bản ‘không làm phiền’.

Lầu bốn mươi là khu công viên treo ngoài trời. Tiểu Diễm nhìn sự rộng lớn mà suýt xoa... Thế này có mà tìm tới mai luôn nhỉ.

Cô gái Châu Âu vỗ vai cậu khích lệ cổ lên, rồi cô bắt đầu đi loanh quanh tìm kiếm. Tiểu Diễm đi hướng ngược lại của cô gái, leo lên gờ đá nhân tạo, đi qua cầu vòm kiểu Nhật, chui rút trong các bụi cây chỉ để tìm một con mèo đi lạc.

Thẳng đến khi công viên lên đèn rực rỡ, các cụ bà ở các hộ khác bắt đầu tụ tập chuyện trò, mấy đứa nhỏ đem đồ chơi, mang xe đạp xuống vận động nhẹ thì cô gái cùng tiểu Diễm mới miễn cưỡng mà lên lại tầng năm mươi.

“Vẫn chưa thấy”, cô ừ ừ nói.

“Tụi cháu cũng không thấy...”, hai đứa nhỏ chẳng biết chui ở xó nào mà bụi bám đầy, chúng òa khóc.

Bà lão rơm rớm nước mắt “thôi... Mai lại tìm tiếp... Mai gọi A Ngạo ra tìm chung luôn... Mèo của lão dính A Ngạo, mong sao tìm được dễ dàng hơn... Mọi người vất vả...”, không đợi bà nói hết câu, cửa phòng anh bật mở. Vẫn như ban sáng, đầu tóc rối bù, rầu chưa kịp cạo, bộ đồ chưa thay, anh mệt mỏi nhìn mọi người tụ ở hành lang, chậm chậm cất lời

“Lão bà, mèo của bà cần giấy tờ của con”

Theo sau đó là tiếng mèo ngọt lịm vang lên, một con mèo béo lông xù trắng muốt chạy ra khỏi phòng, lao đến bên bà lão.

Mọi người đồng loạt nhìn cửa phòng A Ngạo đóng lại.

“Ngạo ca lại đang chạy deadline rồi...”, hai đứa nhỏ chặc miệng, theo ba mẹ chúng vào lại phòng. Bà lão cúi đầu cảm ơn mọi người. Hành lang vắng lặng, ai về nhà nấy. Tiểu Diễm trầm mặc nhìn cửa phòng A Ngạo, rồi cũng vào lại phòng mình.

Vì trưa ngủ nhiều nên tối cậu lại ra ban công để ngắm sao.

“Diễm”

Giọng nói quen thuộc vang lên khiến cậu giật thót “A Ngạo!”.

“Ngày mai theo tôi đi mua động vật, tôi cần mua một con chó”, anh lại đứng ở ban công mà hút thuốc. Tiểu Diễm khó hiểu nhìn anh. A Ngạo nghiêng đầu nhìn lại, như đọc hiểu suy nghĩ của cậu, anh khẽ cười “để ngăn con mèo tiểu thư của bà lão lại từ ban công mà lên vào”.

“A... Được!”, thật tốt! Tiện thể mua một con mèo luôn! Đúng là trời không phụ lòng người mà!! Cậu cười rộ lên vui sướng, “tôi biết một chỗ bán động vật khá uy tín, mai sẽ dắt Diễm theo”.

Khi bạn đang xoắn xuýt điều gì khó thực hiện thì đôi khi sự may mắn nó ập đến. Tiểu Diễm tay bồng một con mèo nhỏ lông xoăn xám, bên cạnh cậu là anh đang dắt một chú chó lông vàng với khuôn mặt ngốc nghếch.

“Anh có chắc bé ấy có thể giúp anh dọa mèo không?...”, cậu xoa xoa đầu chú chó, nhìn cái đuôi ngắn cùn lắc lư đến đáng yêu.

“Nó còn lớn lên nữa, em yên tâm, vài năm sau thì nó có thể công cả tiểu Diễm trên lưng đấy”, anh cười đùa, nhìn theo bóng lưng của ai kia vì ngưỡng ngưỡng mà vọt đi trước.

Cuối cùng thì, tiểu Diễm đã trôi qua những ngày rảnh rỗi vô cùng đặc sắc. Ngày mai cậu bắt đầu đi làm.

5. Chương 5: Đi Lạc

Cuối cùng thì cuối tuần cũng tới. Ngày mai là ngày đầu nhận việc, tiểu Diễm cảm giác bồn chồn giống như lần đầu đi học vậy.

Dò tuyến xe buýt, ngâm mình trong được liệu, chăm mèo béo, ủ ở nhà cả ngày để hưởng thụ thời gian. Tiểu Diễm biết khái niệm ma mới, cậu là ma mới, sẽ bị tăng ca, bị giao việc cũ vì ma cũ muốn thấy ma mới bận rộn đến không thở được.

“Suýt quên... Không biết giờ đi làm của A Ngạo là khi nào nhỉ... Có khi lại được quá giang cũng không chừng”, tiểu Diễm đảo mắt suy nghĩ, uống cho xong ly sữa và lăn ra ngoài ban công gọi người. Mãi không thấy ai, cậu chắc anh chưa về. Tiểu Diễm tiến đến điện thoại bàn và nhấn gọi hàng xóm thân yêu.

“Tiểu Diễm?”, anh nghi hoặc bắt máy, ngay trong lúc đang tụ lại với bằng hữu trong một quán bar ở trung tâm thành phố. Tiếng nhạc xập xình xập xình ủa vào loa khiến tai tiểu Diễm khó chịu, cậu không đáp lại anh mà trực tiếp gác điện thoại xuống.

Vậy là mai không nhờ vả được gì rồi. Tiểu Diễm nhớ đến xe hơi sang chảnh của lão đại, mô tô của lão nhị và lão tứ, xe thể thao số lượng có hạn của lão tam... Mặt cậu khẽ co rút ‘lý do thả cậu ở đây là để không phải tốn xăng đưa đón sao?!’.

“Bắt xe buýt thì bắt xe buýt! Lão Ngũ ta cũng không phải khuê nữ hay Omega chân yếu tay mềm đâu!”, túm lấy mèo xám xám đang tung tăng cào thành ghế sofa, cậu dứt khoát đi ngủ sớm.

Tiếng đồng hồ báo thức reo nhiều đến mức mèo xám xám phải thay tiểu Diễm nhào lên và hát đồng hồ xuống. Cả căn phòng lại chìm vào tĩnh lặng. Một vài tia sáng len vào các khe hở ở bức màn dày chưa đóng kín, rọi lên khuôn mặt thanh tú của tiểu Diễm khiến cậu cau mày và chầm chậm mở mắt.

Nhìn qua đồng hồ treo trên tường lớn. 6 giờ 40 phút. Hình như hợp đồng ghi 7 giờ vào nhận việc? Trạm xe gần nhất cách nơi này 15 phút?

chết tiệt! Tiểu Diễm nhận ra bản thân dậy muộn mất rồi!! Dừng tốc độ ánh sáng mà chuẩn bị và lao ra khỏi nhà với mái tóc chưa kịp chải, miệng ngậm bánh bao sữa buổi sáng không kịp ăn.

Oanh oanh liệt liệt chặn không kịp thang máy đóng lại, tiểu Diễm âm thầm rơi lệ trong lòng. Nhìn qua thang máy còn lại, chờ đến mòn răng mới nghe tiếng ‘Đình!’ Vang lên.

Đối những người vội vã thì nhìn nhầm số chính là chuyện thường xuyên, tiểu Diễm lên nhầm xe mà không may mắn nhìn kĩ lại số. Xe chạy sai tuyến và mãi đến trạm thứ ba cậu mới phát giác ra vấn đề nan giải... Cậu chỉ biết mỗi tuyến đường đi làm!

Từ khu căn hộ cao cấp lạc hẳn sang khu xí nghiệp. Đoạn đường ở đây trừ xe tải chở nguyên vật liệu, xăng dầu, ...v.v... Thì cũng chỉ có cái xe buýt hồi nãy đi ngang. Trạm xe không thấy tuyến nào khác trừ tuyến cậu lên nhầm và chuyển ngược về là vào đầu giờ chiều chứ không có chuyển về lúc sáng sớm.

Lục túi lấy điện thoại gọi cho lão nhị cầu cứu, nhu nhu cái mũi hồng hồng mỗi khi bị ury khuất, tiểu Diễm thở dài “Anh, em bị lạc rồi, khu xí nghiệp QSW...”.

“Được, em đợi một chút, 30 phút nữa sẽ tới chỗ em ngay!”

Lão Nhị đỡ khóc đỡ cười bỏ quây bar, lấy áo khoác từ tay bảo bối và lao mô tô thật nhanh hướng về phía khu xí nghiệp xa lắc mù khơi kia đón tiểu Diễm.

Đúng như giao hẹn, tận 30 phút sau mới đến được chỗ tiểu Diễm đang đứng.

“Anh... Em muộn giờ nhận việc rồi...”, tiểu Diễm nước nỡ đứng yên để lão Nhị giúp cậu cài nón bảo hiểm, chậm Chạp leo lên yên sau, ôm chặt lão Nhị và nghe tiếng gió lùa qua tai.

“Nghỉ một hôm nữa đi! Người ta gọi đến thì nói rằng phát sốt từ hôm trước chưa khỏi. Xin ngày mai đến nhận việc!”, lão Nhị gào lên để không bị tiếng gió át đi giọng nói.

Tiểu Diễm thuận theo “ạ anh!” Thật to.

Sau đó, ở công ty, thư ký nhắn với giám đốc rằng tiểu Diễm cáo bệnh, xin nghỉ thêm một ngày cho khỏi hẳn và mai chính thức nhận việc. Giám đốc khẽ cau mày “theo ý cậu ấy đi”. Thư ký ngạc nhiên rời khỏi phòng giám đốc, hình như cô vừa thấy giám đốc mặt than của mình mang vẻ mặt lo lắng?

Lại nằm chết dí ở nhà và dứt khoát tắt báo thức. Sự kỷ luật cao của cậu sẽ bị đổ nát nếu đặt đồng hồ báo thức vì sẽ ỷ có đồng hồ mà ngủ một lè... Đến trưa sau khi tắt báo thức trong vô thức...

“Diễm, tiểu Diễm”.

“Gâu! Gâu!”

Tiếng kêu quen thuộc từ ban công vọng vào cùng tiếng chó... Người và chó từ ban công kể bên hợp lực gọi để tiểu Diễm nghe thấy. Cậu vội vã chạy ra ban công, khó hiểu nhìn hai vị nhà bên kia.

“A Ngao, sao đó?..”

“Sao hôm qua em gọi tôi rồi lại không nói gì đã tắt?”, lục túi lấy thuốc lá thì nhớ tới cậu chịu không được khói thuốc nên cất hộp thuốc lá vào túi lại, anh hướng ánh mắt về phía cậu.

“Em tính hỏi anh có thể cho em quá giang đi làm sáng hôm nay được không... Nhưng mà nghĩ lại thôi phiền anh quá.”, tiểu Diễm lúng túng niết vạt áo.

“Thế sáng nay em tự đi làm?”, anh nghi hoặc nhướng mày.

Sự lúng túng càng bùng hơn, cậu nhẹ lắc đầu, thành thật ấp úng đáp “kh... không... Em dậy trễ... Rồi đi nhầm chuyến xe, bị lạc qua khu xí nghiệp, phải nhờ anh trai đón và nói dối cáo bệnh a...”.

Anh trầm mặc nhìn cậu, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào cậu, môi mỏng khẽ mấp máy “nếu em không ngại làm phiền xe tôi thì mỗi sáng tôi sẽ không ngại làm phiền điện thoại đánh thức em dậy”.

“A?”, cậu khó hiểu nhìn lại anh, đối diện với khuôn mặt tuấn mỹ của anh... Khụ... Vậy là anh chịu chở cậu đi làm sao? Tiểu Diễm ngẫm nghĩ lời nói của anh. Nếu mình chịu để anh ấy chở thì sẽ không sợ lỡ ngủ quên vì anh ấy sẽ gọi mình dậy? Ý A Ngạo là vậy nhỉ?...

“Vậy... Vậy được... Cơ mà tiền xăng... Hằng tháng em giúp A Ngạo trả nhé!”, tiểu Diễm cương quyết.

A Ngạo cong môi cười “được, theo ý em”.

Trò chuyện thêm một lúc, cậu bị anh đuổi đi ngủ. Mang khuôn mặt đóng cửa ban công, cậu ghét bỏ hừ nhẹ cái thứ tên là thuốc lá.

6. Chương 6: Đồng Nghiệp

Đồng nghiệp bàn bên của tiểu Diễm giống như bạn học cùng bàn ngày trước của cậu, là một Omega hoạt bát đến không thể hoạt bát hơn, xinh xắn đến không thể xinh xắn hơn.

Ngày đầu nhận việc, chị quản lý đã bắt cậu đọc thật kỹ nội dung quy định của công ty, đưa cả chồng giấy tờ để cậu thử làm để chị quản lý xem kết quả và đánh giá năng lực. Và không ngoài dự đoán, cậu phải tăng ca. Gọi báo A Ngạo tan tầm không cần chờ để chở cậu về nữa dù cậu quên hỏi công ty của anh ở đâu...

Vào cỡ 19 giờ, khi tiểu Diễm một thân một mình vùi đầu vào công việc thì cửa văn phòng mở ra, cô nàng bàn bên tay cầm pizza, tay cầm ly nước ngọt nhìn cậu.

“A, nhân viên mới! Cậu lại bị quản lý chèn ép sao?”

Tiểu Diễm cười cười gật đầu.

“Tôi cũng hay tăng ca lắm! Hôm nay là một trong những ngày phải tăng ca đây! À, tôi là Kha Ly, cậu hẳn là tiểu Diễm?”, cô đến đưa cho cậu một phần pizza được tặng kèm rồi ngồi vào chỗ của mình.

“À Kha Ly, đúng vậy, tôi là Diễm”

“Hôm nay chỉ có hai chúng ta bầu bạn thôi, cũng tốt! Bớt cô đơn hơn ha!”

Thế là Kha Ly và tiểu Diễm trở thành bạn đồng nghiệp như thế.

Trừ Kha Ly thì tiểu Diễm cũng dần kết thân được với vài người nữa, từ Beta cho tới Alpha nhưng nhìn ai cũng có vẻ thành thực và khá là thân thiện.

Một ngày trong tuần, lúc tiểu Diễm đứng cùng A Ngạo trong thang máy, cậu đã nói “đồng nghiệp của em nhìn ai cũng thật tốt A Ngạo ạ”.

“Oh, vì em là ma mới thôi”, anh tủm tỉm cười xoa đầu cậu.

Tiểu Diễm giật giật mí mắt, vuốt lại mái tóc bị anh làm rối, rì rầm rì rầm trong miệng “em chỉ cần làm tốt việc của mình thì không ai động được vào em...”

A Ngạo nhìn khuôn mặt uất uất của cậu mà tâm tình sáng khoái hẳn lên.

“A, mà anh làm ở đâu vậy? Chở em đi mỗi ngày có trễ giờ của anh?”

“Không sao, công ty của tôi cũng gần chỗ em làm thôi”, cài dây bảo vệ cho cậu, anh nổ máy và lái xe đi.

Kha Ly thường vào giờ nghỉ sẽ chỉ cậu những người nên và không nên tiếp cận, khiến cậu có cái nhìn vô cùng mới mẻ về đồng nghiệp trong văn phòng.

“Kia, cái người áo bông loe loét đang đứng ở máy in đấy, hẳn là Alpha phòng ban bên cạnh chúng ta, khẩu vị của hẳn là những Alpha khác, cậu có thể làm thân vì hẳn rất trọng bạn bè bằng hữu”.

“Còn ở hướng cửa sổ, cái người tóc búi tôi đeo kính dày trông nghiêm túc kia chính là Omega, cậu cũng biết tên cô ta rồi? Cô ta không tốt lành gì đâu, sáng thì nghiêm túc thế kia, tối thì lại tìm mấy lão Alpha giàu xu mà lên giường”

“Bên cánh phải cậu là...”

Tiểu Diễm chăm chú nghe Kha Ly thao thao bất tuyệt, dù bề ngoài trầm tĩnh lắng nghe nhưng trong thâm tâm cậu sôi sùng sục kinh ngạc, tò mò, thích thú v...v..

Dễ dàng hoà nhập và tự thành một nhóm chơi thân. Tiểu Diễm cùng Kha Ly đã theo chân các tiền bối, lập bè kết phái, ghét người này, trọng người kia, cùng tạo ra tổ tranh giành thi đua.

Cỡ gần tuần hơn, tiểu Diễm nhận ra hình như cậu chưa từng gặp tổng giám đốc hay giám đốc công ty, chỉ thấy vị thư ký đầy khí chất lên xuống chỗ thang máy chuyên biệt cuối hành lang.

“Đó là Omega nhưng mà bị biến chất thành Beta. Cậu ta kì thực là người trầm ổn, tính tình rất tốt nhưng cuộc đời không mấy xuôi chèo mát mái a...”, Kha Ly chống cằm, ánh mắt phiêu dăng xa, trong giọng nói phản phát nỗi buồn vô cớ.

Tiểu Diễm dõi theo bóng lưng thẳng tắp cao gầy của vị thư ký... Từng là Omega, cậu đã nghĩ nếu có thể là Beta thì có lẽ cậu cũng mạnh mẽ và dứt khoát như thế kia.

“A Ngạo, làm sao Omega có thể biến chất thành Beta được ha?”, ngồi ở ghế đá khu công viên ngoài trời, tiểu Diễm vừa ăn bánh vừa hỏi.

A Ngạo khó hiểu nhìn cậu nhưng rồi cũng chậm chậm giải thích “tự sát bằng thuốc ức chế nhưng may mắn được cứu, hỏng nội tạng và ruột dẫn đến biến chất” ()

“Úc... Đáng sợ thế, thư ký giám đốc trong công ty em cũng là bị biến chất thành Beta nga..”, cậu đảo ánh mắt, khẽ rụt người vì sợ.

Anh vươn tay vuốt vuốt lưng cậu “ngoan, người ta có quá khứ không may thôi, chuyện của người ta, tiểu Diễm đừng nên tò mò quá.”

Tiểu Diễm gật gù gật gù lấy lại tinh thần, tiếp tục hành trình san sẻ bánh bao nóng hổi cho A Ngạo.

Kha Ly và tiểu Diễm dần không thấy thư ký kia lui xuống nữa, quản lý ghét bỏ Kha Ly và tiểu Diễm, khinh thường nói “người ta treo cao rồi nên không cần vất vả lặn lội lên xuống cái khu dốt nát này đâu!”.

Tiểu Diễm lười quản chuyện, chỉ nghe chuyện mà Kha Ly kể chứ không cùng Kha Ly đi hỏi chuyện nữa. Hết nhân viên thì tới giám đốc, Kha Ly cũng chưa từng nhìn thấy giám đốc, chỉ nghe các Omega truyền miệng nhau về một truyền thuyết Alpha.

Tổng của tổng Alpha. Chỉ cần là Alpha đứng cạnh giám đốc thì đều thành Omega hoặc chẳng khác nào Beta... Nhưng vấn đề là, mé bàn thì dễ đến, ai có năng lực thì sẽ được lên cao làm việc nhưng mé giường thì lại là chuyện khác. Đi cửa sau để thăng chức hoặc trục lợi cho bản thân là chuyện chẳng thể nào diễn ra được.

“Mùi phát tình của cậu phải nồng hơn mùi nam tính của Alpha thì cậu sẽ thắng, còn không thì đều sẽ bị vấn đề về bản thân này kia và chưa đến mé giường thì đều sẽ khụy ngã!”, Kha Ly giọng trầm trọng khiến trong lòng tiểu Diễm suy ngẫm, người càng nguy hiểm lại càng khiến khát khao tiếp xúc hình thành... Huống chi tiểu Diễm cũng là thuần Omega...

() hồi xưa tớ xem được các truyện thể loại ABO. Trừ Alpha x Omega thì còn thấy Alpha x Alpha, Alpha x Beta... Cảm giác khác lạ lắm nên tớ đã nghĩ, thể loại ABO thì cái quái gì cũng có thể xảy ra, chỉ cần hợp tình hợp lý với cả trí tưởng tượng tốt là được rồi

7. Chương 7: Ôm Nhau

Tiểu Diễm đánh mất chìa khoá phòng

Chuyện xảy ra sau khi cậu ăn chơi cùng nhóm Omega trong công ty và nửa đêm chợt sáng mới có thể về nhà.

Vận cứt chó khiến tiểu Diễm co ro co ro ngồi xổm trước cửa phòng ôm chân, rằng khê đánh lập cập đến đáng thương hề hề. Đừng hỏi tại sao không dùng chìa khoá sơ cua, bác bảo vệ đã ngủ cùng nhạc trữ tình và cậu đập cửa phòng đến loạn thất bát tao, bác vẫn kiên trì ngủ, còn quay lưng mà gãi gãi mông khiến cậu tỉnh cả rượu... Khụ

Không phải không nghĩ sẽ làm phiền A Ngạo, cậu biết giờ này anh chưa ngủ nhưng là... Omega dễ ngại, lại có men rượu, lỡ gần cơ thể Alpha mà bị phát tình thì sao? Chẳng phải hại đời bản thân sao...

Cố nhân có câu “ngày không nhắc người, đêm không nhắc quỷ”, vừa nghĩ đến anh, cửa phòng anh bật mở khiến cậu giật thót ngã ngồi xuống đất.

“Diễm?”, anh ngạc nhiên nhìn người đang ngượng ngùng cười ngồi dưới đất đối diện mình. Chú cún lặn đến liếm liếm làm nũng với tiểu Diễm. Cậu bồng chú cún lên, ngập ngừng lúng túng nhìn anh, mấp máy môi không biết nên giải bày thế nào nữa, khịt khịt mũi, tiểu Diễm râm rì trong miệng “em... làm mất chìa khoá phòng rồi...”

A Ngạo đầu tiên là sững sốt, sau là đứng qua một bên nhường lối vào phòng “Khụ... Em vào đi, bên ngoài hành lang khá lạnh”.

“Dùng sữa ấm nhé? Em ngồi đi, anh vào bếp lấy sữa”, lấy dép bông cho cậu rồi anh quay đi.

Lần đầu tiên được diện kiến phòng của anh, dù biết kết cấu cũng chẳng khác phòng mình nhưng so ra vẫn thoáng và trống trải hơn. Ngồi xuống ghế sofa da beo, tiểu Diễm có cảm tưởng đang ngồi trên bông, ôi chao mịn đến không thể mịn hơn, mắt cậu chậm chậm khép lại.

Anh cầm ly sữa ấm đặt lên bàn. Nhìn lại đã thấy cậu ngủ từ bao giờ.

“Đứa nhỏ này...”, anh vươn tay tính đặt cậu nằm xuống thì tiểu Diễm đã bắt lấy tay anh, mơ màng ôm cánh tay anh, tiếp tục ngủ.

Bất đắc dĩ gỡ cậu ra thì nghe phản kháng khe khẽ, đến lúc bỗng được người lên giường lớn hoàn toàn thì quần áo đã bị xóc xếch hết lên.

“Hm...”, khê dụi mắt, tiểu Diễm nhạy nhất là khi đổi chỗ ngủ. Mơ hồ thấy A Ngạo, cậu không tự giác cười rộ lên, theo thói quen vỗ vỗ vị trí bên cạnh, vui vẻ nói “nằm... Nằm ngủ cùng em”.

‘Không phải Omega và Alpha bất tương thân sao?’ Trong đầu anh chợt lóe lên suy nghĩ ấy. Rồi vụt tắt, chậm rãi tắt đèn, anh cũng nằm xuống cạnh cậu.

Trời dần lập lòe rạng sáng, A Ngạo vẫn không ngủ được mà lẳng lặng nhìn tiểu Diễm chui rúc trong lòng mình như mèo con tìm tổ ấm, hơi thở đều đều, môi mấp máy gì đó mà anh không nghe được, cúi đầu蹭 nhẹ vào trán cậu, anh nghe được... “Nhem... Thịt nướng... Thịt A Ngạo... Chẹp chẹp...”

Hé môi cắn lên mũi tiểu Diễm khiến cậu cau mày, trở người muốn đưa lưng về phía anh. Vì bị vịn vai nên cỡ nào cũng không xoay lưng được thế nên cậu bất mãn chôn mặt vào lòng anh, rúc càng sâu vào chần khiến anh bật cười.

Tiểu Diễm có mùi hoa oải hương thoang thoang và dịu nhẹ. A Ngạo lần đầu tiên cảm thấy thực thoải mái khi ôm cậu vào lòng, phần Alpha trong người anh xúc động muốn chở che cho Omega là cậu... Đúng là vậy.

Tiếng đồng hồ không reo lên như thường lệ, tiểu Diễm theo thói quen dậy sớm. Vì hôm qua uống rượu uống bia nên hôm nay vừa mở mắt ra thì đầu cậu đau nhức.

“Chào buổi sáng”, giọng nói trầm ấm từ phía cửa vọng đến. Tiểu Diễm chợt nhớ hôm qua bản thân có thể ngủ quên trên ghế nhà người ta, cậu xấu hổ mà trùm chăn kín mít.

A Ngạo bật cười. Anh đến vỗ nhẹ lên tấm chăn “ngoan, cuối tuần thì nằm thêm một lát đi, tôi hẹn thợ sửa khoá vào trưa nay rồi”.

“Ách... Cảm ơn anh”, ló đầu ra một chút nhìn anh, che đi hai má hồng hồng ngượng ngùng. A Ngạo nhếch môi xoa đầu cậu rồi đứng lên rồi khỏi phòng.

Ánh mắt dõi theo bóng lưng anh, cậu khẽ thở dài... Alpha a... Cảm giác thật thích.

-v- ủa hai cưng chưa quen kiểu người yêu mà phải hơn... Sao chế thấy chẳng khác gì người yêu thế này?

8. Chương 8: Thân Thiết

Sau lần ở nhờ một đêm thì tiểu Diễm cùng A Ngạo ngày càng thân thiết hơn.

Thân đến mức khi Annie qua thăm thì thấy cảnh tiểu Diễm cùng anh nào đấy cười đùa đánh yêu, bẹo má thương, tiểu Diễm còn cho người ta là hành động như muốn cắn má mình.

“Không được! Lão Ngũ à! Anh không có ý thức rằng chính mình là Omega sao?!”, Annie là lão Thất, là Alpha nhưng lúc nào cũng ra dáng anh chị hơn tiểu Diễm, huống hồ cô đã có lão bà cho riêng bản thân.

Tiểu Diễm lúng túng nhìn cô em gái xinh đẹp cường hãn trước mặt, không biết nên đáp lời ra làm sao để không bị đuối lý đúng là không có tiền đồ.

“Ngu ngốc. Lúc trước ai nhìn thấy tôi đã nhất kiến chung tình, keo sơn gắn bó chứ? Diễm, anh đừng nghe Annie xàm ngôn, cô ấy ngày trước còn hơn hai người bây giờ nữa.”, Mie nhân nhặt lên tiếng giải vây cho tiểu Diễm. Mie là omega của Annie, là em dâu của cậu. Cô gái tốt, luôn giúp cậu thoát khỏi những lần bị nói đồn.

“Lại bênh nhau...”, đỡ trán. Annie không nghĩ Omega nhà mình lại cần mình một cái như vậy, cô ôm lấy Mie, nghĩ trong đầu tối nay làm bao nhiêu lần để đòi bồi thường cho chuyện này.

Tiểu Diễm cười cười, thả vào tay Mie hủ kẹo nhỏ, cậu nhớ rõ là em dâu thích nhất kẹo dẻo nha.

“Annie, kì thật không cần lo cho anh đâu mà... Tụi anh thân thiết nên mới đùa giỡn với nhau như vậy thôi, chứ tụi anh còn có chừng mực mà”

“Phải rồi phải rồi, có chừng mực nên anh để người kia dí mũi sát đầu a! Hôm nay là đầu, ngày mai là cổ thì sao chứ!? Anh nhìn vết xe đổ của bé út đi! () May mắn thì còn chịu trách nhiệm, xui xui lại phải nặng gánh một mình nuôi con!”, Annie thiết nghĩ đầu cô chắc khối bốc khét lẹt rồi.

Mie chớp mắt nhìn Annie, tiểu Diễm làm hành động ngoáy tai để nghe cho rõ, rồi cả hai đồng thanh “còn những anh em khác thì thế nào? Sao lại gọi là một mình chứ? Nhà đồng anh em vứt trôi sông hết sao?”

Annie không đỡ nổi xô máu chó này. Công kích từ cả hai phía khiến cô cảm thấy khuyên can vô hiệu. Dứt khoát nắm tay Mie, cáo từ với anh trai và ra về.

Lục đục đóng cửa cẩn thận, tiểu Diễm mở gói đồ em gái mang đến. Trừ hương liệu, mấy trái cây, nước ép hoa quả thì còn có sổ note ‘những điều cần biết của O khi sống một mình’. Tiểu Diễm lật lật xem qua, quả thật là những kiến thức cơ bản để tự bảo vệ bản thân, còn có... ‘Omega không nên quá thân thiết với Alpha, lâu ngày ám mùi sẽ khó mà rời khỏi nhau’.

“Nhảm nhí”, tiểu Diễm hừ nhẹ. Cuối cùng, cuốn sách bị quăng vào góc kệ lãng quên.

Mỗi ngày ngâm hương liệu gần cả tiếng, đến con mèo ngốc còn bị ảnh hưởng mùi của cậu thì A Ngạo lấy đầu ra sức mạnh để ám mùi lên cậu chứ, mơ hão sao?

Hôm nay tiểu Diễm ngâm mình trong hương cam thảo. Ngâm mình xong thì như thường lệ lăn mông ra ban công ngắm sao hóng gió và dùng sữa.

“Tiểu Diễm?”

Cậu ngóc đầu dậy, vui mừng đi đến bên thanh chắn mà vẫy tay “a Ngạo tối mát!”.

Anh nhìn hành động trẻ con của cậu, không khỏi mỉm cười. Ban này mệt mỏi nhắm mắt nghỉ ngơi thì anh vô tình ngửi được mùi thơm mát, tò mò ra ngoài xem thì không nghĩ là mùi thơm của tiểu Diễm.

“Nay lại đổi hương liệu sao?”, đứa nhỏ này mỗi ngày đều ngâm mình trong hương liệu, bình thường anh dị ứng với mùi hương nhưng chỉ cần đứng gần cậu thì mùi Omega hoà quyện hương liệu khiến anh cảm thấy mát dịu và thư thái.

Tiểu Diễm tự ngửi thử tay mình, thành thật đáp “dạ vâng! Nay là hương cam thảo í! A Ngạo muốn dùng thử không? Em có mấy gói dành cho Alpha nữa, mua về tính thử nghiệm nha”.

Ma xui quỷ khiến, A Ngạo gật đầu “được, em đưa tôi dùng thử xem?”, dõi theo bóng lưng của cậu chạy vào phòng rồi lại chạy ra, đến khi chụp lấy gói hương liệu màu xanh trong tay, đọc dòng chữ ‘devil’s night’, mí mắt anh giật giật, đêm ác quỷ, tên ngu ngốc gì thế này.

Dù chê cái tên nhưng anh vẫn thử dùng ngay vào sáng sớm hôm sau.

“Mùi không tệ”, tiểu Diễm theo thói quen tựa sát vào anh, nhẹ cọ mặt để anh xoa đầu cậu và nói “sáng tốt lành, em thích thì tốt rồi”.

Những người dùng chung thang máy hôm ấy căn bản không tin nổi tiểu Diễm và A Ngạo chỉ là bạn thân như họ nói, rõ ràng còn hơn cả mức bạn thân kia mà! Là do trì độn đó.

“Oh well well, hôm nay thơm vậy? Giám đốc ngài có hẹn với người đẹp Omega nào sao? Dùng hương liệu thế này”, thư ký không khỏi ngạc nhiên vì A Ngạo khác hẳn mọi hôm.

Anh nhẹ cười “là tiểu Omega hàng xóm tặng cho nên hôm nay dùng thử”.

Thư ký khựng tay, vội lấy lại bình tĩnh cầm tài liệu lên. Trước khi hoàn toàn khép cửa thì hẳn hướng giám đốc, nói “đùa giỡn con người ta là không tốt, ngài thích thì nên nghiêm túc chuyện tình cảm luôn đi”.

Trầm mặc sau tiếng đóng cửa. Anh chưa nghĩ đến chuyện sẽ có Omega cho mình, bên cạnh anh có tiểu Diễm chắc đủ rồi đi? Chẳng cần người yêu làm gì cho mệt thân.

() truyện ‘này anh! Chịu trách nhiệm đi’ kể về tiểu thụ bị đánh dấu sau gáy, may mà tiểu công có trách nhiệm ...

Không liên quan tự nhiên khúc cuối thấy không khác gì #friendzone Σ III

9. Chương 9: Giám Đốc Chuẩn A

“Tiểu Diễm! Mai là giám đốc đi thị sát công ty, cậu đừng nên sát giờ mới đến như koji hôn, đến sớm một chút để tiện chỉnh chu mọi thứ lại nghen!”, Kha Ly nhắc nhở không ngừng nghỉ, cả ngày hôm ấy trong đầu tiểu Diễm là hàng chữ “hôm nên đi muộn”. Vuốt mồ hôi trán, tiểu Diễm không nghĩ Kha Ly lại có thể kiên nhẫn như thế.

“Vất vả rồi Kha Ly, tôi biết mà...”, tiểu Diễm nhìn may tính dính đầy note “đừng đi muộn” mà dở khóc dở cười.

“A Ngạo, ngày mai giám đốc đến thị sát công ty, anh có thể gọi tôi dậy sớm một chút không?”, tiểu Diễm chễm chệ trong phòng khách nhà A Ngạo, trên bàn là bánh cậu tự làm cùng trà A Ngạo pha.

“Hử? Bình thường không phải đã rất sớm rồi sao?”, chải lông cho cún nhỏ, anh khó hiểu ngẩn mặt nhìn cậu.

“Không nha, bình thường là sát giờ làm mới đặt mâm xuống ghế đó!”, cậu lắc đầu kháng nghị, vươn tay lấy bánh dứa cho A Ngạo ăn, nhìn nợ anh “nha nha, mai gọi dậy sớm một chút tạo thôi nhé? Tôi không muốn tạo ấn tượng xấu cho giám đốc đâu...”

Đón lấy bánh ở tay cậu, anh khẽ cười đáp “được rồi được rồi, tôi sẽ gọi em dậy sớm hơn mọi khi, bù lại em phải làm bánh thường xuyên hơn”.

Tiểu Diễm tròn mắt “A!”, rồi lại vỗ đùi một cái “nếu ngày mai hết thấy đều ỉn tôi sẽ khao A Ngạo bữa tối tự làm thịnh soạn nha!”

“Được! Tiểu Diễm nói vậy nhé!”

Quả thật... Được gọi dậy sớm hơn mọi khi. Tiểu Diễm vẫn còn ngái ngủ nhận đậu nành nóng cùng bánh bao mà A Ngạo mua sẵn cho cậu, tiểu Diễm nhắm tịt mắt tựa vào anh trong lúc thang máy chậm rì đi xuống, nhâm nhi bánh bao và uống sữa đậu nành.

“Thiệt sự phải dậy sớm thế này?”, thắt dây an toàn cho tiểu Diễm, A Ngạo hỏi.

“Đúng vậy, Kha Ly nói tôi không đi sớm sẽ không được nhận phiếu bé ngoan...”, mơ màng tựa đầu vào cửa kính, tiểu Diễm rì rì đáp.

Sớm tinh mơ, đoạn đường đi làm khá vắng vẻ nên xe đi đến công ty sớm hơn mọi hôm vài phút. Lúc chuẩn bị tháo dây an toàn thì anh phát hiện cậu ngủ ngon lành từ hồi nào. Khẽ nhếch môi cười, ngồi ngay ngắn để không đánh thức cậu. Gõ cái tin nhắn cho thư ký báo tin dời giờ thị sát lại.

Đến lúc tỉnh dậy thì tiểu Diễm đang ngồi tựa vào cửa kính, tay ôm áo khoác của A Ngạo. “Hm... Máy giờ rồi? A! Chết muộn rồi!!!”, cậu hoảng loạn ném lại áo khoác cho anh, bật cửa xe và vội vã chạy vào công ty, quên nói bai bai với A Ngạo như mọi khi khiến anh cảm thấy thiếu thiếu...

“Kha Ly... Tôi.. Tôi tới có trễ không??”, cậu chống hông mà thở dốc.

Kha Ly cau mày nhìn đồng hồ “vừa đúng giờ như mọi khi, đúng là khuyển cậu chẳng được gì hết đó! Não cá quá cơ! Lo chuẩn bị một chút đi, may mà ban nãy thư ký truyền xuống rằng dời giờ thị sát đấy”.

Tiểu Diễm tự nhủ số mình còn may chán, gặp A Ngạo thương Omega mà cho cậu ngủ như thế, còn quan tâm đắp thêm áo khoác... Cậu không biết nên vui hay giận hờn.

Cắm mặt vào máy tính chuyên chú làm việc, nghe bên ngoài là quản lý đang trò chuyện cùng người nào đó. Mùi Alpha thoang thoảng trong không khí, à ầu, là mùi của hương liệu dành cho Alpha “devil's night”...

Cậu kinh ngạc ngẩn đầu lên. Đúng vậy, kia chính là A Ngạo, người sáng nào cũng chở cậu đi làm, là hàng xóm tốt bụng thân thiết của cậu.

Dụi dụi mắt không tin những gì mình thấy, cậu gọi Kha Ly “kia là... Là đối tác của chúng ta hả Kha Ly?”, lén lút chỉ vào A Ngạo.

“Đó là giám đốc á! Người tình trong mộng của bao Omega trong công ty đó đồ ngốc này! Mùi Alpha trên cơ thể anh ấy thật tuyệt a”, Kha Ly ôm tim, ngây ngốc cười hề hề.

Nội tâm tiểu Diễm gào thét ‘kia là mùi hương liệu! Là hương liệu!!!!’ hàng xóm mình chính là giám đốc trong mộng, cậu tự thôi miên bản thân rằng chuyện này mà vỡ ra thì có mà bị đồ sát hoặc căn hộ tầng trên lầu dưới sẽ bị Omega trong công ty lâu hết cả.

Tự hào một chút, cảm giác bị lừa dối một chút. Cậu và A Ngạo chẳng là gì của nhau cả thì lừa với chả dối gì cơ chứ?

Tiểu Diễm muốn tránh né A Ngạo vì gần giám đốc như gần vua mà gần vua là gần cọp. Ngặt nỗi anh thể lực hơn người, tóm cậu lại, đòi một bữa ăn do cậu làm.

“Giám... Giám đốc... Trong công ty cũng có vài Omega cũng biết nấu ăn nha...”, tiểu Diễm run nhẹ, nói.

“Tôi không thích họ, tôi thích em nấu cho tôi hơn!”, bá đạo dồn cậu vào góc tường hành lang mà chèn ép, mặc kệ hàng xóm đi qua trông thấy.

“Mẹ ơi, hai anh đang làm gì á?”, bé sinh đôi hỏi.

“À, đang đánh dấu nhau đấy, bé con còn nhỏ, không được bắt chước đấy!”, mẹ bé sinh đôi cười tủm tỉm.

A Ngạo ngại phiên đàn anh bắt đắc dĩ lời tiểu Diễm vào phòng mình nói cho ra lẽ nhưng cậu nhanh chân chạy thoát được, đóng sầm cửa và thở phò phò mệt mỏi.

Alpha a, quả thật đứng gần lâu như uống thuốc kích tình vậy, thật đáng sợ mà.

10. Chương 10: Né Tránh

“Em tránh né tôi”, A Ngạo túm lấy tay tiểu Diễm.

“Tôi mới không có... Né tránh anh..”, cậu yếu ớt phản kháng.

Đây là cuộc đối thoại ấu trĩ mỗi ngày khi anh bắt được cậu. Tiểu Diễm hoàn toàn né những lúc A Ngạo rời khỏi nhà để cậu không chạm mặt anh. Cơ mà đầu óc đơn giản không đầu lại được người kinh doanh nha.

“Chỉ vì tôi là giám đốc mà em tránh né tôi?”, anh cau mày khó chịu.

Lắc đầu nguây nguẩy rồi bắt giắc lại gật đầu.

“Vậy là đúng rồi?”, A Ngạo nhướn mày.

“Anh... Anh anh... Anh lằm ròi!!!”, cậu gào lên, nhanh chóng hất tay anh ra mà chạy trốn chệt vào thang máy. A Ngạo bắt đắc dĩ nhìn thang máy khép lại, anh hiện đang ăn mặc nhếch nhác, còn chưa tắm nữa, theo cậu đi làm chẳng khác nào nói mọi người chú ý đến mình.

Đến lúc A Ngạo đang lái xe thì điện thoại vang lên. Người nào đó đang gọi tới.

“Ha ha ha, thế là chú dọa tiểu Diễm sợ hãi rồi!”, đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm thấp đầy cao hứng. Anh nhếch môi đáp lại “vô tình đi vào công ty thị sát, không nghĩ em ấy dễ dàng sợ như vậy”.

“Cũng đúng! Vốn dĩ em đâu biết chú là cấp trên của em! Với lại chú với tiểu Diễm còn chưa là gì của nhau, em có khi là sợ đào chung quanh chúng đấy!”

Đào chung quanh? A Ngạo bắt giắc suy nghĩ rồi nhẹ lắc đầu. Đào gì chứ, anh trừ tình một đêm ra, còn lại chẳng từng yêu ai bao giờ cả, mà tình một đêm của anh thì toàn Beta thôi, lấy đâu ra Omega để tiểu Diễm bị ghen tị chứ? ()

Kha Ly cùng tiểu Diễm đi ăn trưa, hôm nay cậu quyết liệt nhờ cô chở về nhà.

“Tài xế miễn phí mấy hôm trước của cậu đâu rồi?”, Kha Ly nghi hoặc hỏi, bình thường cô hay thấy cậu đi chung với một anh đẹp trai ới là đẹp trai nhưng bí ẩn vì toàn thấy bóng lưng thôi.

“À.. Anh ấy sao.. Mấy nay anh bận chuyện nhà nên.. Tôi cho anh ấy tạm nghỉ”, sờ sờ mũi, dù biết nói dối là xấu nhưng chẳng lẽ thẳng thắn ra tổng tài là người cho tôi quá giang hằng ngày nhưng tôi sợ bị chìm vào vùng nước sâu ở các tầng cao nên tôi xa lánh anh ấy?

Bước vào thang máy trong công ty, là thư ký riêng của giám đốc vừa bước ra, tiểu Diễm cảm thấy.. Sóng lưng nổi lên một tầng da gà. Mờ mịt khó hiểu quay đầu lại thì thấy thư ký đang tủm tỉm nhìn cậu.

ĐÌNH

Vừa đặt chân khỏi thang máy, cậu giật thót trốn lại vào trong. Kha Ly khó hiểu, ló đầu nhìn ra thay cậu. Chẳng phải là tổng tài đấy sao? Tổng tài đang đi cùng cô gái xinh đẹp nào ấy nhỉ... Kha Ly khê hít sâu. Đều là Alpha.

“Chắc đối tác, đúng là không chú ý thì cứ nghĩ tổng tài dám dắt Beta về công ty ấy”, cô cười cười.

“Hử? Dắt Beta về công ty?”, tiểu Diễm khó hiểu theo cô ra khỏi thang máy, lơ đi ánh mắt bắt mình của A Ngạo đứng đằng kia.

“Ngày trước, Tổng tài hay mang tình nhân qua đêm về công ty, nói là tiện đường đơn về luôn, đúng sẵn sóc nhưng sau đó thì chặt đứt liên lạc với họ theo đúng nghĩa for one night!”, Kha Ly kiên nhẫn giải thích cho A Diễm hiểu.

Cậu tròn mắt ngạc nhiên, thoáng hoảng hốt... Có khi nào bản thân cậu bị ăn cũng không hay không?

“An tâm! Chơi qua đêm thì tổng tài toàn tìm Beta với lại gu của hắn cao lắm, chưa từng ai với tới cả!”, cầm chìa vào ổ, Kha Ly lái xe chở tiểu Diễm về nhà.

Nằm vật trên giường nghịch mèo, hôm nay cậu không buồn pha sữa trước khi ngủ, cứ nằm trong căn phòng thấp thoáng mùi lavender mà lòng âm ỷ khó chịu. Vì cái gì A Ngạo giấu cậu việc anh làm tổng tài ngay trong công ty cậu đang làm chứ? Sợ cậu biết mà nịt nọt leo lên giường anh?

“Có mà leo với trèo, cũng không phải lão tam Thiệu Thiên () trong giới giải trí dễ dãi và phóng túng đâu... Nếu lên giường hay cắn thì phải chịu trách nhiệm đó, mà muốn lên giường cũng phải là đôi bên tình nguyện chứ”, nâng mèo con lên, hôn chụt một cái thật kêu.

Lão tam đang ở tiệc rượu khê hất hơi một cái. Quản lý vội chạy tới hỏi han “Thiên tam không sao chứ? Mệt thì đi về đi”, lão tam khê cười “không sao, chắc lại bị đứa nhóc nào nói xấu rồi ấy mà”.

Tới phiên tiểu Diễm hắt hơi

Có tiếng gõ cửa, cậu vội thả mèo, mang dép đi mở cửa. Là cậu bé Ome.. À không, là Beta xinh đẹp.

“Oh, không phải phòng A Ngạo sao? Tôi nhớ thư ký anh ta đưa tôi địa chỉ này mà?”, cậu bé ngạc nhiên và khó hiểu nhìn tiểu Diễm còn có vẻ xinh xắn hơn cậu, bị cướp mối rồi?

Tiểu Diễm chớp mắt, thư ký giờ trò quỷ? Tổng tài mà cũng động vào? Hay là do A Ngạo đề nghị? Để phát tiết vì không dám động mạnh khiến cậu bị thương? Cơ mà đã gõ nhầm cửa thì đuổi thôi!

Tựa người vào cửa, tiểu Diễm cong môi cười yêu nghiệt, áo ngủ cột hờ màu xanh nhạt bị cậu đá động thoáng buong lỏng lộ ra làn da tuyết trắng trơn nhẵn “muộn rồi, lão thư ký ấy không chỉ điện cho mình cậu đâu ai đến muộn a, về tay không đấy”

Quả nhiên, người kia mặt mày xanh mét, tức giận rồi đi.

Chỉnh lại vật ất ngủ thì cậu nghe tiếng cười khê sau lưng, nghi hoặc xoay đầu thì thấy tới phiên A Ngạo chống người vào cửa mà nhìn cậu chăm chú.

“Anh... Anh... Bỉ ối!!”, tiểu Diễm thét mặt mày đỏ bừng đóng sầm cửa lại. Để A Ngạo cùng mặt cười càng sâu trên môi, mỗi lúc anh không tốt thì vị thư ký thân thiết lại gọi Beta đến giúp anh, xem ra lần này không cần đón phiên toái qua đêm a.

Mà tiểu Diễm cũng thực là... Trong đầu anh nhảy ra hai chữ “khả ái”.

() hết lô, truyện về lão tam sẽ là một hố to đầy máu chó... (ゝ)

11. Chương 11: Không Có Gì Lâu Dài

Không có gì lâu dài, chẳng hạn như việc dỗi A Ngạo.

Sau khi đuổi kẻ gõ cửa nhầm hộ kia đi thì tiểu Diễm cùng sự tò mò đã không giữ được sự giận dỗi lâu và ngay hôm sau nhân cuối tuần, đi gõ cửa phòng A Ngạo, niết niết hộp bánh nhỏ trong tay, cậu cảm thấy mình không có tiền đồ chút nào!

“Tiểu Diễm?...”, A Ngạo cực kì ngạc nhiên, đến tỉnh ngủ mà không tin vào mắt mình... Người đang giận dữ lại chủ động đi gặp anh?

“À.. Anh... Tôi... Tôi vẫn chưa hết giận anh đâu...”, cậu mím môi, đi thẳng vào phòng A Ngạo, đặt mông lên ghế sofa quen thuộc, chờ anh đi pha trà rồi cùng ngồi xuống cạnh cậu.

“Em muốn hỏi gì?”, A Ngạo lấy bánh ăn, anh tưởng niệm vị bánh ngon cùng cực của tiểu Diễm nhiều ngày lắm rồi!

Tiểu Diễm đảo mắt, trong đầu cậu cực kì rối ren, hỏi gì? Bắt đầu từ đâu? Bắt đầu như thế nào? “Sao thư ký lại gọi Beta hay Money Omega đến cho anh?”.

A Ngạo ngừng động tác lấy bánh, anh đưa mắt nhìn cậu, thật sự muốn hỏi vặn “em ghen sao?”, cuối cùng anh vẫn không hỏi mà ngoan ngoãn đáp “đó là sở thích của thư ký, sợ tôi tự đi tìm tình nhân mà lỡ bị tình nhân chơi một vố, thế nên thư ký lo chuyện bao đồng giúp tôi luôn”.

“Ách... Cũng làm tròn bổn phận thật”, cậu khẽ chặc lưỡi cảm thán.

“Phiền chết”, anh nhẹ giọng nói, cười cười “nếu cô ta không phải từng là tai mắt của ông lão nhà tôi thì tôi sa thải cô ta lâu rồi”.

“A? Sao lại không sa thải người ta?”, tôi mà là anh tôi liền tổng khứ cô ta đi ngay sau khi biết cô ta tự ý lựa Money O cho tôi, tiểu Diễm trầm mặc uống trà.

“Cô ta là tai mắt nên năng lực làm việc rất tốt, tôi từng muốn khứ cô ả nhưng lão già động tay ngược lại với tôi”, giọng nói lạnh đi một chút. Tiểu Diễm hiểu lão gia là ai nhưng chuyện nhà anh thì để anh xử lý, chứ lí trí mách bảo rằng tò mò chuyện tình nhân thôi, tò mò sâu vào nữa chính là tự hại bản thân.

Tiểu Diễm thu liễm lại, bàn với A Ngạo về công việc, về mấy ngày nay giận nhau v.v... Đến tối thì cáo từ mà trở về phòng đi ngủ.

Tiểu Diễm đặt mình xuống nệm êm. Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang inh ỏi.

“A lô?”, dụi dụi mắt, ngái ngủ mà hỏi.

“Em lại đi ngủ sớm?”, giọng lão lục vang lên khiến tiểu Diễm giật thót. Ngồi bật dậy và nghiêm túc lắng nghe.

“Anh dò thấy A Ngạo, người em nhờ anh tìm thông tin giúp. Hm... Chuyện này quả thật... Anh sẽ sắp xếp thời gian để gặp em chứ nói qua điện thoại thì hơi..”

“Dạ không sao đâu anh, có gì anh cứ nhắn tin cho em nha”, cậu khẽ cười. Lão lục trong nhà vốn làm trong mảng thiết kế web, chẳng biết học từ ai trò hack với xâm nhập quyền riêng tư gì đó v.v.. Lúc cậu kể hàng xóm là Alpha bí ẩn thì lão lục xung phong tìm hiểu giúp cậu.

Thức giấc liền chẳng thể ngủ lại nữa.

Vỗ nước lên mặt của mình, tiểu Diễm khẽ thở dài khi nghĩ đến việc tìm cách né tránh A Ngạo, bĩu bĩu môi, cậu tự nhủ “chỉ là giám đốc thôi mà... Nếu mình không động đến vẫy ngược của anh ta thì chắc anh ta không làm gì mình đâu...”, thông suốt rồi thì tự tin mà quá giang xe người ta thay vì chạy hồng học theo chiếc xe buýt, thế thôi.

“A Ngạo, cỡ tuần sau anh không cần chở tôi đâu, tôi sẽ làm đơn xin nghỉ phép”, gỡ bịch bánh Donut khoai môn ra, cậu lên tiếng.

“Hử?”, A Ngạo vặn nhỏ radio lại.

“Tuần sau, trong tuần tôi sẽ tới kì phát tình, thuốc kìm chế thật sự là vô dụng đối với tôi nên tôi sẽ xin nghỉ phép”, cậu lấy cái bánh nóng hổi ra khỏi bao, thổi nhẹ thổi nhẹ.

A Ngạo không lên tiếng, anh nhĩ gật đầu đáp ứng cho phép.

“Trong nhà có ai đến chăm em không?”, anh nhớ đến chị gái là Omega, mỗi lần phát tình là mẹ anh lại tự mình chăm sóc chị ấy chả khác gì tiên phạt đến lúc qua kì phát tình.

Tiểu Diễm tròn mắt, có vẻ ngạc nhiên một chút. Cậu nuốt xuống miếng bánh đang ăn, chậm chạp nói “thật ra thì có nhưng tôi nghĩ không cần đâu, chỉ cần tự cách ly khỏi Alpha, nhân lúc còn tỉnh táo mua đồ ăn dự trữ hoặc gọi món để người ta giao tới chứ có người chăm a... Lúc phát tình thì họ cũng chỉ giúp mình uống thuốc thôi mà”.

“À”, anh hiểu, ra là mẹ quan tâm chị nên mới làm quá lên như thế thôi. Đánh xe qua con đường gần công ty, tấp vào lề. Trước khi cậu mở cửa xe, anh chốt nút tay cậu lại. “Cứ xin phép nghỉ một tuần hơn, nếu quản lý gây khó dễ, cứ nói là giám đốc bảo kê em”, anh khẽ nhếch môi.

Phủ tay anh ra, tiểu Diễm cùng khuôn mặt đỏ bừng lại chạy trốn chết vào công ty. Lần nào đi với anh, cậu cũng bị chọc ghẹo... “A Ngạo ngày càng có vẻ bất lương là sao ấy, thật hết nói nổi”.

Các bác đoán xem, nếu tiểu Diễm phát tình, A Ngạo sẽ mần răng để giúp tiểu Diễm nà? (’)

12. Chương 12: Thương Thương?

“THANG MÁY ĐANG BẢO TRÌ”. Cả hai thang máy. Đúng vậy, là cả hai thang máy. Đúng vậy, ngay hôm sau khi họ làm lành.

Khuôn mặt vắn vẹo của các hộ gia đình sống trên tầng 50 khi đối diện với quản lý toà nhà. Dưới sự đảm bảo rằng ngày kia là xong của quản lý, mọi người mới than ngán thở dài mà tản đi.

“A Ngạo, tôi xin nghỉ từ giờ luôn được không?...”, phiêu phiêu ánh mắt xa xăm, tiểu Diễm cảm giác mình sẽ tổn thọ cả chục lần nếu leo lên trèo xuống 50 tầng như vậy trong vài ba ngày.

“Không sao, tôi đi thang bộ cùng em mà”, giọng nói A Ngạo đầy sự trấn an, dịu êm như suối rót vào tai khiến cậu méo máo... Không cần đi cùng đâu, anh nên tự đi tìm ngược một mình đi! Diễm gào thét trong lòng, cậu ỉu xiu đi vào phôn, đóng sập cửa ban công, không thềm nói chuyện với anh làm gì nữa.

A Ngạo lấy thuốc lá ra, đốt, rít một hơi thật dài rồi thở ra khói trắng mờ ảo... Ừm, leo cầu thang có thể luyện lên cơ, cũng tốt.

Người ta thường nói leo cầu thang, đi xuống thì dễ đi lên mới khó. Tiểu Diễm biết đạo lý này nhưng cậu không ngờ bản thân có thể trải nghiệm được sâu sắc đến vậy.

Đặt chân xuống bậc cuối cùng, cậu như người từ bóng đêm tìm ra ánh sáng, vươn vai mà nói “ôi chao, cuối cùng cũng xuống tới nơi!”

“Mất 15 phút đúng.”, A Ngạo quan sát đồng hồ. May mà thang máy bảo trì có hai ba ngày, nếu bảo trì cả tuần chắc anh phải dậy sớm hơn nếu không muốn đi trễ, làm gương xấu cho các nhân viên của mình.

Không có thời gian để ăn, tiểu Diễm mua tạm hai ly cà phê nóng cho cậu và anh, cậu khẽ lầm bầm “chiều nay đi ăn lẩu đi? Chúng ta lấy sức lực leo 50 tầng lâu í!”. Anh bật cười “được!”.

Kể chuyện này cho Kha Ly nghe, đáp lại là dáng vẻ ôm mặt bàn tay chống hông, cười đến vui vẻ, “cậu đơn thuần quá tiểu Diễm ơi! Ăn vào mà leo như thế chả phải công dã tràng sao? Leo đến nơi cũng mệt đứ đứ rồi!”. Đảo mắt cảm giác bị bẽ mặt một chút. Tiểu Diễm vui mặt vào máy tính, kệ cô bạn đồng nghiệp vẫn không ngừng cười bên kia... Thật là... người gì đâu dễ cười thế không biết.

Nghịch con chuột máy tính, tiểu Diễm tự hỏi A Ngạo sẽ dắt cậu đi ăn lẩu ở đâu. Nhớ đến vài chỗ lẩu đại hay mang cậu cùng các anh em đến ăn, nước miếng lại không tự chủ muốn chảy ra khỏi mép miệng, bụng đói cồn cào. Hương vị lẩu hải sản cay nồng khiến đại não đình chỉ hoạt động. Tiểu Diễm bị ai nhận ra ly cà phê không đủ bỏ kê răng, chỉ mong giờ trưa mau đến để lót dạ mà thôi.

Tĩnh lướt buổi trưa. Cuối cùng tối mong đợi cũng đến.

Tiểu Diễm chạy ù đến xe của anh, thoăn thoắt ngồi vào, đóng cửa, cài dây an toàn. Nhanh đến không thể nhanh hơn. Cậu vỗ nhẹ mu bàn tay đang vươn ra tính thắt dây an toàn cho cậu của anh, giọng nói đầy sự thúc giục “mau! Mau đi ăn lẩu!”.

Dở khóc dở cười thu tay lại, anh lạng lái xe rời khỏi công ty, cậu nhóc này có ăn là không quan tâm gì nữa cả, đây là tính xấu cần bỏ đấy tiểu Diễm. Anh liếc nhìn tiểu Diễm không ngừng cao hứng ngồi cạnh bên, khoé môi anh khẽ nhếch.”Quán lẩu sạch sẽ, gian phòng đặt trước mang phong cách cổ xưa, quạt trần mát thổi khắp phòng. Sau khi đánh giá muốn nát căn phòng, tiểu Diễm thu liểu lại, hạ mi mắt nhìn ngón tay, chờ lẩu được mang lên.

Có lẩu là có bia, chỉ thiếu dàn karaoke, đồ nhắm và vài vị đồng nghiệp rống như bò nữa thôi là chẳng khác gì bàn nhậu. Đó chỉ là liên tưởng thôi, hiện tại trong căn phòng nhỏ xinh này trừ tiếng quạt, tiếng hút nước lẩu cay xé lưỡi, tiếng vung đũa mức đồ trong nồi thì chẳng còn tiếng gì khác.

“Ăn chậm thôi, thiếu thì gọi thêm”, anh bắt đắc dĩ gọi thêm tôm và chả cá. Nhìn xem, anh còn chưa ăn được gì thì tiểu Diễm với sức ăn lũ bão đã cần quét qua nồi lẩu, cứ như là động vật ăn thịt... Cậu thật sự là Omega sao? A Ngạo thoáng nghi ngờ dù chuyện ăn thịt hay không chả liên quan đến chuyện O với A.

Chắc bản thân lại tự lên cơn sản gì đó rồi, anh không nghĩ ngợi nữa mà tiếp tục ăn phần của mình. Một con tôm lột sạch vỏ bay vào chén của A Ngạo khiến anh giật mình, tiểu Diễm cười hì hì, mặt phồng đầy đồ ăn trong miệng, líu ríu nói “o anh đó!” (Cho anh đó!)

Nhờ sự san sẻ tôm cá mà cuối cùng A Ngạo cũng được ăn no, ăn đầy đủ sinh vật trong nồi lẩu. Cơ mà người say vì bia lại là tiểu Diễm, anh đành đỡ cậu ra xe. Lúc thắt dây an toàn, anh đã nghĩ chút nữa còn phải leo lên 50 tầng thì phải làm sao?...

Người tính không bằng trời tính, anh còn tính công cậu lên rồi mai đòi bồi thường bằng bánh nướng thì khi thấy bậc thang, tiểu Diễm lại tự loạng choạng bước lên, cậu hất tay anh ra “hắc, tôi có... Có thể tự... Hắc... Leo... Leo lên a... Hắc...”. Có mấy lúc leo nửa bước, cậu lại mất trọng tâm mà ngã ra đằng sau, ngã vào ***g ngực của A Ngạo.

Trừ tiếng hít thở thì còn tiếng chân của cả hai. Tiểu Diễm dần thấm mệt, thân thể O luôn yếu và chuyện leo lên 50 tầng chính là hành xác tiểu Diễm nha. Cậu không quấy nháo mà đột ngột đứng sững lại, A Ngạo khẽ cau mày khó hiểu hỏi “khó chịu chỗ nào sao? Hay là mệt rồi?”.

“Hắc... Người ta... Người ta... Đang.. Hắc... Lấy lại sức a... Hắc.. Mà... Hắc.. Tôi buồn ngủ quá... A Ngạo.. Hắc... Oi..”, lí nhí đáp lời, thuận tay nằm lọt trong lòng anh. Cậu vô thức cảm giác khí tức Alpha trên người anh thật tuyệt, thật khiến cậu buồn ngủ, an ổn mà ngủ mất trong lòng anh.

A Ngạo đành cố đổi tư thế thành công tiểu Diễm trên lưng, cầm tài liệu này kia rồi tiếp tục lên tầng thứ 30.

“Ủa, A Ngạo? Sao cháu lại đi thang bộ? Dây P có thang máy chưa tới kì bảo trì mà? Bác nhớ là nó lên thẳng tầng 50, chỉ là cháu phải băng qua hành lang hai khu hơi xa thôi chứ không cần leo 50 tầng thế này...”, bác lao công của toà nhà hoà ái cười hỏi A Ngạo đang định bước lên cầu thang.

A Ngạo à, đầu anh khai sáng ra cái gì rồi? Lúc người ta ngu dần nhất thì cái ngu liền bị vạch trần ra sao? Anh sống trong toà nhà này lâu như thế mà cứ nhiên quên mất mỗi dãy đều có thang máy riêng!!!

Lúc hoàn toàn an vị đứng trong thang máy, anh mới xốc người sau lưng lên để cậu không bị tuột dần xuống. Cọ đầu nhỏ vào hõm cổ A Ngạo, chẳng biết mơ gì mà tiểu Diễm khẽ cười khúc khích, còn nói mớ vào tai anh.

A Ngạo tò mò, nhẹ nín thở để nghe xem cậu muốn nói mớ gì, hơi ẩm từ môi cậu phun ra dán lên tai anh, friendzone thì không nên có phản ứng sinh lí, anh tự khắc chế chính mình chờ cậu nói sáng.

Trong thang máy vắng lặng, từ môi cậu phun ra hai chữ “thương thương...”.

Thương thương?

“A Ngạo... Thương thương...”

Đại não anh đình chỉ.

Tiếng thang may vang lên rất lớn, át luôn câu nói mới tiếp theo của cậu, “thương thương... Mèo béo...”, khiến anh không hề nghe được gì và khiến anh hiểu lầm rằng tiểu Diễm trong mơ, đang tỏ tình với anh! Đứng trước mặt anh, mặt mũi đỏ bừng, xoắn xuýt lọng ngọng nói rằng cậu thương thương anh!

=)))))) viết xong tự cười vì độ sảng và ảo tưởng của A Ngạo. Ủa nói mới vậy đó, A Ngạo tính làm gì người ta? Tránh né? Giận dữ sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/abo-he-liet-dinh>